

MSB 360

MORE SEED AND BREAD

KORTE BIJBELSE BOODSCHAPPEN VAN

THE WORD OF TRUTH MINISTRY

oprichter: Otis Q. Sellers

Geschiedenis en toekomst van Egypte

Door Nathan C. Johnson

Egypte was een van de eerste grote beschavingen van de antieke wereld. De eerste keer dat we in de Bijbel over Egypte lezen, is toen Abram probeerde te ontsnappen aan een ernstige hongersnood in Kanaän door daarheen te verhuizen, zoals vermeld in Genesis 12:10. Abram was echter bang dat de Egyptenaren losbandige zeden zouden hebben en dat ze hem zouden doden om zijn mooie vrouw Sara te stelen. Daarom loog hij en zei hij dat zij zijn zus was. De Egyptenaren waren zo onder de indruk van haar schoonheid dat ze in het huishouden van de farao werd opgenomen (Farao was de traditionele titel van de koning van Egypte). Maar Yahweh greep in en stuurde de farao plagen, en toen de koning de waarheid ontdekte, stuurde hij Sara en Abram weg uit zijn land. In dit verhaal was Egypte heel verleidelijk voor Abram en Bijbelgeleerde E.W. Bullinger heeft gesuggereerd dat Egypte in de geschiedenis van het Oude Testament symbool staat voor de wereld en haar verleidingen.

Wat is de oorsprong van Egypte? Egypte betekent 'twee grenzen' en dat kan verwijzen naar het feit dat het land was verdeeld in Opper- en Neder-Egypte. Noachs zoon Cham had vier zonen, van wie de tweede Misraïm heette. Hoewel zijn naam 681 keer voorkomt in het Oude Testament, wordt hij slechts vier keer vertaald als de eigennaam Misraïm. De andere 677 keer wordt deze vertaald als volk dat voortkwam uit Misraïm, het grote volk Egypte.¹

Na Abram is Egypte voor het eerst weer prominent aanwezig in de geschiedenis van de Bijbel wanneer Jakobs zoon Jozef door zijn broers als slaaf wordt verkocht. De slavenhandelaren hebben hem naar Egypte gebracht en verkocht aan een officier van de farao, Potifar genaamd. Hij klom snel op tot hoofd-bediende in het huis van Potifar, maar toen hij de aandacht trok van Potifars vrouw en weigerde zich door haar te laten verleiden, beschuldigde zij hem valselijk en liet hem in de gevangenis gooien. Maar dankzij zijn door God gegeven gave om dromen uit te leggen, kwam hij uiteindelijk onder aandacht van

¹ Alle voetnoten zijn van de vertaler.

De telling in de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG (NBG51): Misraïm als eigennaam komt 10 x voor. De overige 671 x is het vertaald als 'Egypte.'

de farao, die hem uit de gevangenis haalde en hem bevorderde tot premier over heel Egypte. Toen Jozefs vervreemde familie een nieuwe hongersnood wilde ontvluchten door voedsel te kopen in Egypte, werd Jozef uiteindelijk bekend bij hen en verhuisde de hele familie naar Egypte, waar ze het vruchtbare land Gosen kregen om hun kuddes te voeden.

Generaties gingen voorbij en Jozef en zijn tijdgenoten waren allemaal gestorven. God zorgde ervoor dat Israëls familie zich enorm vermenigvuldigde, omdat Hij wilde dat zij in Egypte tot een volk zouden uitgroeien. Toen kwam er een nieuwe koning, blijkbaar uit een nieuwe dynastie, aan de macht in Egypte. Deze koning voelde zich bedreigd door de Israëlieten en hun wonderbaarlijke toename en hij probeerde hen te onderdrukken door hen eerst tot slavendienst te dwingen en vervolgens alle mannelijke baby's te vermoorden. Niets kon echter Yahweh's gunstige hand ervan weerhouden om hen te laten groeien. De slavernij was zwaar en Israël zuchtte onder de last ervan. Maar God hoorde en zag, zoals Hij getuigde in Exodus 3:7, **“Ik heb terdege gezien de ellende van mijn volk, dat in Egypte is, en hun gejammer over hun drijvers gehoord, ja, Ik ken hun smarten.”**² Daarom kwam Hij in actie om hen te bevrijden en stuurde Hij hun bemiddelaar, Mozes, om hen uit Egypte te leiden. Na vele spectaculaire plagen en de definitieve vernietiging van het Egyptische leger deed Mozes precies dat, en Israël was eindelijk vrij van Egypte en keerde triomfantelijk terug naar hun beloofde land.

God herinnerde zich Egypte, maar Hij koesterde geen wrok tegen hen na zijn overwinning op hen, en gaf er de voorkeur aan zich de betere dagen onder Jozef te herinneren. Hij gebod Israël in Deuteronomium 23:7-8, **“De Egyptenaar zult gij niet verafschuwen, want gij zijt vreemdeling geweest in zijn land. De kinderen, die hun in het derde geslacht geboren worden, mogen in de gemeente des HEREN komen.”** Het huwelijk met hen was toegestaan, en eeuwen later maakte koning Salomo, de zoon van David, hiervan gebruik door met de dochter van de farao te trouwen. Maar Salomo handelde ook met Egypte in paarden, iets wat Yahweh de koning van Israël uitdrukkelijk had verboden in Deuteronomium 17:16, **“Maar hij zal niet veel paarden houden en het volk niet naar Egypte terugvoeren om zich veel paarden aan te schaffen; want de HERE heeft tot u gezegd: Op deze weg zult gij nooit meer terugkeren.”** Salomo negeerde dit gebod toen hij een bondgenootschap sloot met Egypte. Zijn ongehoorzaamheid keerde zich uiteindelijk tegen hem, want zowel Hadad als Jerobeam, twee vijanden van Salomo, vluchtten naar Egypte en kregen daar onderdak van de farao, die zelfs de zus van zijn eigen vrouw aan Hadad tot vrouw gaf. Vijf jaar na het begin van de regering van Salomo's zoon Rechabeam viel Sisak, de koning van Egypte, Israël aan en nam alle rijkdom die Salomo had vergaard mee terug naar Egypte.

Naarmate de geschiedenis vorderde en de dreiging tegen Israël vanuit het volk Assyrië toenam, probeerde Israël Egypte in te schakelen als tegenmaatregel om zich tegen dit oprukkende volk te beschermen. Deze strategie werkte echter niet en het noordelijke koninkrijk Israël viel ten prooi aan Assyrië, hoewel het zuidelijke koninkrijk Juda dankzij Yahweh's tussenkomst kon ontsnappen. Later, toen Farao Neko, de koning van Egypte, ten strijde trok tegen de koning van Assyrië, probeerde koning Josia van Juda hem tegen te houden, ondanks een waarschuwing van God om dat niet te doen. Het resultaat was zijn dood en zijn goddeloze zonen namen na hem de troon over. Hun slechte leiderschap leidde tot de definitieve ondergang van Juda.

Het Assyrische koninkrijk viel ondertussen ten prooi aan het Babylonische Rijk, dat nu over de regio heerste. Het domineerde Egypte in hoge mate, zoals we lezen in II Koningen 24:7: **“De koning van Egypte trok niet weer op buiten zijn land; want de koning van Babel had alles veroverd wat aan de koning van Egypte had toebehoord, van de Beek van Egypte af tot de rivier de Eufraat toe.”**

Nadat Juda uiteindelijk door Babylon was verwoest, werden de weinige mensen die daar waren achtergebleven bang toen een opstandige afstammeling van David de Babylonische gouverneur van de provincie had vermoord. Ze besloten naar Egypte te vluchten om aan de toorn van Babylon te ontsnappen. Maar dit besluit was in strijd met het gebod van Yahweh via Jeremia, die hen in Jeremia 42:15-16

² Citaten zijn, tenzij anders vermeld, uit de Nieuwe Vertaling 1951 van het NBG (NBG51).

waarschuwde: **“Indien gij inderdaad uw aangezicht richt om naar Egypte te gaan en heengaat om daar te verblijven, dan zal het zwaard waarvoor gij bevreesd zijt, u daar in het land Egypte achterhalen, en de honger waarvoor gij beangst zijt, u daar in Egypte op de hielen zitten en daar zult gij sterfen.”** Ze wilden niet luisteren en verontschuldigen hun ongehoorzaamheid door een verhaal te verzinnen dat Jeremia door Baruch was beïnvloed om dit te zeggen, en niet door Yahweh. Daarom trokken zij in ongehoorzaamheid naar Egypte. Dit beleid was rampzalig, zoals Jeremia hun in Jeremia 46:25-26 openbaarde: **“Zie, Ik doe bezoeking aan Amon van No en aan Farao en aan Egypte, aan zijn goden en aan zijn koningen, ja, aan Farao en wie op hem vertrouwen, en Ik geef hen in de macht van wie hen naar het leven staan, namelijk in de macht van Nebukadressar, de koning van Babel, en in de macht van zijn dienaren.”** Dit was het uiteindelijke lot van Egypte, dat nooit meer zijn status als wereldmacht heeft teruggekregen. Yahweh legde in Ezechiël 29:14-15 uit: **“En Ik zal een keer brengen in het lot der Egyptenaren en hen doen terugkeren naar het land Patros, naar hun land van herkomst, en daar zullen zij een onbeduidend koninkrijk zijn. Het zal het onbeduidendste onder de koninkrijken zijn, zodat het zich niet meer boven de volken verheffen kan. Ik zal hen klein maken, zodat zij niet heersen over de volken.”**

Ten tijde van het Nieuwe Testament was Egypte in politieke macht sterk achteruitgegaan en onderworpen aan het Romeinse Rijk. Het enige waar het toen nog bekend om stond, was dat het een grote Joodse gemeenschap had en dat de familie van de Heer Jezus daarheen was verhuisd toen ze door Herodes uit Israël waren verdreven. Na dit incident speelt Egypte in het Nieuwe Testament nog maar een ondergeschikte rol. Maar als we de profetische geschriften van het Oude Testament bestuderen, zien we dat de profeten naast profetieën over de vernietiging van Egypte door Babylon ook een verrassend beeld schetsen van Egypte dat hersteld zal worden in Gods komende koninkrijk, vergelijkbaar met het herstel van Israël zelf. Zelfs Jeremia eindigde zijn profetie in Jeremia 46:26 met: **“Maar daarna zal het rustig liggen als in vroegere dagen, luidt het woord des HEREN.”**

Misschien wel de grootste van de profetieën over de toekomst van Egypte is Jesaja 19. In het laatste deel van dit hoofdstuk, na de vernietiging van Egypte te hebben voorspeld, verklaarde Yahweh via Jesaja in vers 18: **“Te dien dage zullen er vijf steden in het land Egypte zijn, die de taal van Kanaän spreken en die bij de HERE der heerscharen zweren; één zal genoemd worden: stad der verwoesting.”** De Joden hebben “Stad van de Zon” waarschijnlijk veranderd in deze naam. Vers 19-22: **“Te dien dage zal er een altaar voor de HERE zijn midden in het land Egypte en aan zijn grens een opgerichte steen voor de HERE. En dit zal tot een teken en tot een getuigenis wezen voor de HERE der heerscharen in het land Egypte. Wanneer zij tot de HERE roepen vanwege verdrukkers, dan zal Hij hun een verlosser en een strijder zenden, die hen zal redden. En de HERE zal Zich aan Egypte doen kennen, en Egypte zal te dien dage de HERE kennen; en zij zullen dienen met slachtoffer en spijsoffer en de HERE geloften doen en betalen. Zo zal de HERE Egypte geducht slaan en genezen, en zij zullen zich tot de HERE bekeren, en Hij zal Zich door hen laten verbidden en hen genezen.”** Het verbluffende beeld van een altaar voor Yahweh en een Egypte dat Yahweh aanbidt, heeft zich nog niet voltrokken en wacht op het koninkrijk van God voor zijn definitieve vervulling.

Jesaja vervolgde in vers 23: **“Te dien dage zal er een heerbaan wezen van Egypte naar Assur, en Assur zal in Egypte komen en Egypte in Assur, en Egypte zal met Assur (de HERE) dienen.”** Assyrië lag ten oosten van Israël en de weg ernaartoe liep ten noorden van het land, terwijl Egypte ten zuidwesten van Israël ligt. Een snelweg tussen deze twee zal een belangrijk kenmerk zijn in het koninkrijk van God, waarbij de twee, eens rivaliserende naties, in volledige eensgezindheid zullen samenwerken.

Jesaja's profetieën over de toekomst van Egypte worden nog spectaculairder. In Jesaja 19:24-25 zegt hij: **“Te dien dage zal Israël de derde zijn naast Egypte en Assur, een zegen in het midden der aarde, omdat de HERE der heerscharen het gezegend heeft met de woorden: Gezegend zij mijn volk Egypte en het werk mijner handen, Assur, en mijn erfdeel Israël.”** Hier wordt Egypte zelfs “mijn volk” genoemd, een naam die gewoonlijk alleen voor Israël is bestemd. Dit is een verbazingwekkende profetie die laat zien hoe belangrijk Egypte is in Gods plannen voor de toekomst.

Aangaande de periode van de verdrukking spreekt Daniël over de koning van Egypte als de “koning van het Zuiden”, die vele malen wordt genoemd in Daniël 11. Hij en zijn volk worden driemaal met Egypte geïdentificeerd in Daniël 11:8,42 en 43. Blijkbaar zal Egypte één van de opstandige volken zijn in de tijd van de verdrukking. In Zacharia 14, na de terugkeer van Christus en terwijl de volken weer onderworpen worden, leren we dat alle volken de opdracht krijgen om het Loofhuttenfeest in Jeruzalem bij te wonen. Als iemand weigert, zal er geen regen vallen. In Zacharia 14:18 wordt Egypte specifiek genoemd: “indien het geslacht der Egyptenaren niet zal heentrekken en komen, op wie geen (regen) valt, dan zal toch komen de plaag waarmee de HERE de volken zal treffen, die niet heentrekken om het Loofhuttenfeest te vieren.” Aangezien Egypte niet afhankelijk is van regen, zal het in plaats daarvan de plaag ondergaan, totdat het zich aan de Heer onderwerpt. Deze profetie geeft aan dat Egypte één van de naties zal zijn die mogen voortbestaan tot de *PAROUSIA* van Jezus Christus van duizend jaar.

Egypte is dus inderdaad een belangrijk volk in Gods toekomstplannen. Het zal veranderen van een symbool van de wereld in een van Gods drie belangrijke volken, samen met Israël en Assyrië, tijdens de toekomstige periode van wereldwijde zegening: het Koninkrijk van God. Egypte zal als volk voortbestaan in de periode die daarop volgt: de *PAROUSIA*, de persoonlijke aanwezigheid van Christus.

Gepubliceerd in December 2024